

Andrea Bartz

N-am fost niciodată acolo

Traducere din limba engleză de
Dora Constantinovici

Capitolul 1

Kristen a tropăit grăbită până la marginea terasei, unde s-a ghemuit, întinzându-și brațul cât de mult a putut. Degetele au început să-i băjbâie de-a lungul unui vrej de viță-de-vie, ridicând frunzele și scoțând la iveală tulpinile fragede de dedesubt. Mi-am închipuit-o clătinându-se agățată de el și căzând. Preț de o clipă era acolo și apoi dispărea, în timp ce imaginea siluetei ei care se făcea nevăzută continua să-mi rămână agățată pe retină. Nu știu de ce, dar o fracțiune de secundă mi-am imaginat că o împing.

În schimb, m-am ridicat pe jumătate de la masă și am strigat: Kristen, nu. Terasa din lemn era cocoțată pe piloni deasupra viței-de-vie, iar noi eram singure, așa cum fuseserăm în aproape toate locurile în care ne oprișerăm săptămâna asta.

Restaurante goale, piețe goale, centre de informare turistică goale... Din când în când, dădeam peste câte un grup de vizitatori care se înghesuiau unii în alții, în ciuda faptului că aveau tot spațiul din lume la dispoziție.

S-a auzit sunetul unei crenguțe rupte și Kristen s-a ridicat în picioare ținând în mână un ciorchine de struguri verzi. A băgat o boabă în gură și a mestecat-o gânditoare.

— Nu-i rău. Prinde-l.

Am ratat momentul, iar strugurii au ricoșat pe masa de sticlă. M-am uitat în jur, apoi am încercat și eu una, iar gustul puternic și astringent mi-a explodat pe limbă.

— Ne-au spus doar că e o recoltă aiurea anul ăsta. Nu era nevoie să iei un ciorchine întreg.

Kristen s-a scufundat în scaunul ei și și-a ridicat paharul cu pisco acrișor, verde-deschis și spumos.

— O să le las câțiva pesos în plus la plecare. Mi-a fost foame. Și-a ciocnit paharul de al meu. Cred că preferi să mă vezi furând niște struguri decât cu glicemia scăzută, nu?

— Ai dreptate.

O Kristen înfometată putea să fie foarte crudă cu cei din jurul ei.

Un bărbat cu o bandană înfășurată în jurul capului ne privea din depărtare, de pe câmp, chiar din locul în care vița-de-vie se pierdea într-un rând de copaci stufoși. Dincolo de ei, dealurile se întretăiau, creștând linia orizontului. Kristen i-a făcut cu mâna, iar el a dat din cap.

Am lăsat ultima gură de pisco să-mi zăbovească pe limbă. Ne înfruptam zilnic din el: suc de lămâie, zahăr pudră și coniacul gălbui despre care chilenii jurau că e predecesorul piscoului peruvian. Am simțit cum prinde să se înfiripe încă un moment de genul nu-i-așa-că-e-atât-de-bine?, unul fericit și eliberat de spaima care îmi străpungea nonstop creierul în ultimele treisprezece luni. Eram aici, în călătoria perfectă — șapte nopți în America de Sud, explorând munții aspri și văile pârguite dintre ei, împreună cu cea mai bună prietenă a mea de peste zece ani. O combinație atât de reconfortantă

și de plăcută încât aveam senzația că intru în valuri. Și încă mai aveam două nopți la dispoziție.

Kristen făcea ca lucrurile să fie mai bune, siguranța ei ne proteja ca un clopot de sticlă de lumea ciudată și necruțătoare. Când ne-am îmbrățișat la aeroport, în urmă cu aproape o săptămână, ochii mi s-au umplut de lacrimi de ușurare. Nu o mai văzusem de un an, un an marcat de atacuri de panică, coșmaruri și țipete înăbușite în pernă, la duș sau, uneori, în propriii mei pumni. Dar în Santiago, după ce am închiriat mașina și ne-am îndreptat spre nord pe autostrăzile pustii, Kristen a redevenit la fel de zgomotoasă cum o știam. A chiuit când a văzut Pacificul și a claxonat un grup de alpaca pufoase de pe marginea drumului. A arătat cu degetul și a oftat zgomotos când am trecut pe lângă standurile cu fructe răspândite pe marginea șoselei, de-a lungul lanurilor de porumb care se unduiau, cu margini atât de perfecte de parcă ar fi fost tăiate cu laserul, și a câmpurilor de legume cărnoase care creșteau la soare. Și cerul, atât de mult cer albastru, care aproape că foșnea de prospețime, felul în care într-o parte se prăbușea în ocean, iar în cealaltă se arunca peste crestele încrețite ale munților. Prezența lui Kristen era ca o mireasmă liniștitoare, ca un Xanax răspândit sub formă de aerosoli în aerul din jur, iar eu mi-am permis să mă relaxez.

Ne-am petrecut prima noapte în La Serena, unde ne-am plimbat cu cornetele din care se scurgea înghețata printr-o piață umbroasă și am stat într-un hotel cu pereții vopsiți în culori luminoase, unde sfinții din tablouri ne priveau în timp ce dormeam. Prea turistic, am decis, iar a doua zi dimineată am plecat cu mașina spre centrul

țării. În Pisco Elqui am făcut yoga cu o femeie cu picioare strâmbe și păr lung până la umeri; în timp ce stăteam în poziția muntele (Tadasana), cu piepturile bombate, ne-a anunțat:

— Zâmbetele sunt cele care vă alimentează *corazónul*, inima.

În a doua seară în care ne aflam acolo, trei băieți din Germania, care păreau a fi studenți, ne-au încolțit într-un bar, iar panica a revenit în forță ca o panteră care stătea la pândă. Kristen a preluat frâiele — era fermecătoare, putea să poarte o conversație cu oricine — și când a observat frica din ochii mei ne-a despărțit politicos de trioul de încrezuți și m-a condus prin noapte înapoi la hotel.

— E în regulă, sunt eu, sunt aici, a continuat să murmure în timp ce ne întorceam înapoi la hotelul nostru pe străzile învăluite în întuneric. Kristen e aici.

Vocea ei era ca un balsam, cuvintele ei, ca o pătură sub care mă simțeam în siguranță. Ne-am făcut bagajele și am plecat a doua zi.

Iar în această dimineață am ajuns aici, în Quiteria. La început, m-am alarmat când am văzut cât de gol era. Am oprit mașina într-o parcare și am rătăcit ore întregi de-a lungul străzilor șerpuite, trăgând valizele după noi, ca niște copii abătuți, până să găsim un hotel cu camere libere. Acolo am primit cheile de la un mic apartament în care plapuma era umedă, în ciuda aerului uscat de munte. Soarele apunea și mi-am dat seama de avantajul faptului că orașul era pustiu: mai puțini bărbați care să ne deranjeze în timp ce ne plimbam noaptea singure pe străzi. Fiindcă se știe prea bine ce se spune despre femeile care călătoresc singure.

Kristen a înghițit ultima picătură acrișoară de pisco.

— Știi ce ar trebui să facem? Să ne facem urări pentru zilele noastre de naștere.

— A mea e peste două săptămâni.

— Știu, dar vreau să îți spun chiar eu urarea mea. Și e una importantă!

Era un fel de tradiție a noastră să ne spunem una alteia ce speram să ni se întâmple în anul respectiv. Îmi venise ideea după ce aflasem că doi prieteni buni și parteneri de afaceri își scriau unul altuia rezoluțiile de Anul Nou.

— Încep eu prima, a spus ea, întorcându-se spre vița-de-vie. Dorința mea pentru ziua ta de naștere, draga mea Emily..., este ca șeful tău să nu mai fie atât de absorbit de propria sa persoană și să te promoveze așa cum meriți.

— Ar fi frumos.

Mă autopropusesem pentru un post de director cu luni în urmă, dar angajatorul meu, Kibble, era dezorganizat și prost crescut și târăgăna lucrurile. Totuși îmi plăcea slujba mea acolo, cu sau fără promovare: eram manager de proiect la un start-up care livra proprietarilor de animale cu prea mulți bani hrană organică și neprelucrată pentru pisici.

Aveam colegi tineri și mișto, ba chiar și o prietenă apropiată, Priya, și literalmente peste tot erau fotografii cu pisici.

Totuși, încă nu-i spuseseam lui Kristen că dorința mea secretă, ori de câte ori vedeam o stea căzătoare sau țineam între degete un puf de păpădie sau vedeam că e ora 11:11, era să-mi găsesc un iubit extraordinar și să mă așez la casa mea. Mi se părea că aș fi prea antifeministă, prea genul de femeie care tânjește mereu după afecțiune,

dacă i-aș spune asta atât de direct. Dar între Kristen, care locuia în cealaltă parte a lumii, și toți prietenii mei care se căsătoreau (la naiba, care aveau deja copii), răbdarea mea se cam epuizase. Și poate că, în sfârșit, mă îndreptam în direcția corectă...

— A zis că vor începe să intervieveze candidații luna aceasta, i-am spus. Într-un fel, e amuzant. Se poartă de parcă n-ar avea timp nici măcar să se gândească la postul vacant. De parcă ar fi prea ocupat să salveze lumea, pas cu pas, împreună cu tractul digestiv al fiecărei feline în parte.

— Oamenii care au pisici sunt îngrozitori. Spun asta în calitate de iubitoare de pisici care nu poate avea una din cauza alergiilor.

— Cred că devotamentul lui este destul de drăguț!

Kristen a strâmbat din nas.

— Este o întregă afacere care se bazează pe faptul că oamenii sunt obsedați de un animal indiferent.

— Pisica lui Russell nu este indiferentă. Mochi chiar îl iubește. Am văzut videoclipurile. Kristen și-a dat ochii peste cap, iar eu m-am aplecat în față.

— Oh, serios, îmi place locul meu de muncă.

— Scuze, scuze, scuze. Apoi mi-a făcut un semn cu mâna. Hai, acum e rândul tău.

— Bine. Urarea mea pentru ziua ta de naștere, cu patru luni mai devreme, este... hmmm... Am lovit ușor piciorul paharului. *Să-ți dai seama că urăști Australia. Să te muți înapoi în Milwaukee. Să fie totul așa cum era înainte.* Sper ca șeful tău idiot să fie concediat și locul tău de muncă să fie de un milion de ori mai bun. Sau să-ți găsești un alt serviciu care să te facă fericită.

— Nu e corect, m-ai copiat!

— Dar despre asta este vorba la 30 de ani, nu? Să promovăm cât mai mult în carierele noastre. Bine că măcar *avem* locuri de muncă.

— Adevărat. Și, slavă Domnului, că ne folosim bine salariile.

Și-a întins brațul spre viile ale căror rânduri impecabile se îngustau în depărtare. În spatele lor, munții zdrențuiți se înroșeau în lumina apusului. O pasăre a aterizat pe marginea platformei distileriei și a scos un tril strident. Un sticlete peruvian drăgălaș, galben ca un gălbenuș de ou, pe care l-am recunoscut din căutările haotice pe care le făcusem în timpii morți de la biroul meu din Milwaukee.

În apropiere, un zgomot înăbușit. Probabil că era o ciocănitoare, dar înainte de a realiza asta, m-au copleșit amintirile: *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te*. Kristen, cu ochii larg deschiși în timp ce făcea un pas înapoi, sângele care-i păta pantofii. Momentul care a schimbat totul, momentul în care viața s-a spart în două: înainte și după.

Kristen și-a ridicat ochelarii de soare și mi-a aruncat un zâmbet blând. I-am răspuns cu un zâmbet larg.

Greșisem că mă îngrijorasem. Chiar și incidentul cu cei trei nemți fusese inofensiv. Nu a fost vorba de niște necunoscuți ciudați, ascunși prin colțuri, urmărindu-ne cu priviri flămânde. Nici de niște bețivi care să fi stat în spatele nostru sau să fi mers puțin prea aproape de noi pe străzile întunecate. Niciun motiv de panică.

Am privit-o pe Kristen și am simțit un val de căldură. Totul decursese perfect.

O albină grasă a prins să se învârtă în jurul paharelor noastre, iar Kristen a alungat-o cu mâna, neînfricată.

— Se pare că suntem singurele turiste pe o rază de mulți kilometri, am spus. Izolarea era deopotrivă palpitantă și tulburătoare.

— Nu va dura prea mult. În ghidul meu de călătorie scrie că toate autobuzele turistice sosesc sâmbăta.

Și-a întins brațele și și-a încrucișat din nou picioarele musculoase. Kristen se apucase de CrossFit în Sydney și uneori membrele ei mi se păreau nefamiliare. Neobișnuit de bine făcute și încordate, de parcă ar fi aparținut altui corp.

Kristen se mutase la Sydney cu optsprezece luni în urmă; firma ei de cercetare de piață își deschisese un birou în Australia și șeful ei o încurajase să se mute acolo. Spre consternarea mea, s-a conformat, bombănind că se săturase de Milwaukee, orașul în care se născuse, atât de mic și cu o comunitate atât de polarizată.

Kristen în Australia... Mi s-a părut un capriciu ciudat, dar trecător. Nu știam cum ar putea arăta viața mea fără ea. Fusesem mereu împreună de când ne împrietenisem, pe când eram colege la facultatea de economie Northwestern, și până când ne-am găsit amândouă slujbe în Wisconsin și am împărțit un apartament dărăpănat lângă Brady Street. Am trecut bâjbâit împreună prin anii postuniversitari, prin relații nereușite și vești bune despre locuri de muncă, prin nopți grele și dimineți și mai grele, până când am ieșit la liman, tinere și triumfătoare, în vreme ce ne apropiam de treizeci de ani, eu având propriul meu apartament în Fifth Ward, iar Kristen la câțiva kilometri distanță, în Riverwest. Vorbeam cu nonșalanță despre cum o să ne fim într-o zi domnișoare de onoare una celeilalte, despre cum va deveni ea, în cele din urmă, „mătușa“ viitorilor mei copii. Ajunsesem să îndrăgesc

deja Milwaukee, cu malul lui larg din jurul lacului, cu nenumăratele festivaluri și cu mica și prietenoasa scenă artistică și muzicală, plină de talent, însă lipsită de pretențiile orașelor mari. Am încercat din greu să nu iau personal criticile ei la adresa orașului.

Mă bucurasem pentru ea, desigur, dar în același timp aproape că mă sufocasem din cauza autocompătimirii: lăsată pe dinafară, uitată și părăsită, părăsită, părăsită. În absența ei m-am adâncit în depresie, forțându-mă să trec prin viață de parcă totul ar fi fost acoperit cu un strat subțire de praf ce urma să fie șters dintr-un moment în altul. Dar am păstrat o tradiție pe care o începuserăm în Milwaukee: călătoriile noastre anuale în locuri exotice și îndepărtate, pe care majoritatea oamenilor nu le puneau niciodată pe listele lor de vacanță.

Eu fusesem doar în destinații internaționale populare (Londra, Cancún, Paris...), așa că în fiecare vacanță cu Kristen mă simțeam de parcă aș fi alunecat printr-o gaură neagră și aș fi ieșit apoi într-o altă dimensiune, amețită de sunete, miroaturi și priveliști. Vietnamul a fost prima destinație, Hoi An și Hanoi, am explorat casele incredibile de înguste și înalte, piețele de noapte și templele elaborate, mai colorate decât un câmp de maci. Apoi Uganda, cu toate economiile noastre vărsate în experiențe unice, ce s-au acumulat precum zăpada, miraculoase la început și apoi ciudat de normale: să privim în ochii de marmură ai gorilelor din Bwindi, să ne plimbăm cu barca pe lângă crocodili de Nil și hipopotami grași, agățate una de cealaltă în spatele unui jeep, sub ochii unui leu care ne privea în timpul unui safari prin Valea Kidepo.

În cea de-a treia excursie, în Cambodgia, lucrurile au luat-o razna. Era prima dată când ne întâlneam venind

din colțuri opuse ale globului și abia așteptam să ne petrecem tot timpul împreună, un lucru pe care îl consideram de la sine înțeles pe când locuiam amândouă în Milwaukee. Nu mi-am imaginat niciodată că toate acestea vor lua o turnură terifiantă, că vor deveni propriul meu film de groază. Dar Kristen, ca întotdeauna, mă ajutase, mă salvase, avusese grijă de mine. Și iată-ne ajunse aici, cu ultimele ore din Valea Elqui în Chile topindu-se ca flacăra unei lumânări vechi, amândouă îmbătate de o stare de bine copleșitoare.

Kristen a desprins o boabă de strugure din ciorchine și a aruncat-o în aer, prinzând-o cu precizie în gură. Mi-a zâmbit în timp ce mesteca.

— Deschide gura, Em, mi-a zis în timp ce se pregătea să arunce încă una în sus, ca pe o săgeată.

— Nu!

— Lasă-mă să încerc! Țintesc foarte bine.

— Nu te cred.

— Hei, vorbești cu cea mai bună jucătoare de baschet, de trei ori MVP al King of Kings. Poftim, aruncă-mi tu una, mi-a zis și și-a deschis gura.

— N-are să se termine bine, am avertizat-o chicotind în timp ce îi aruncam o boabă. Aceasta a ricoșat din bărbia lui Kristen și a aterizat, oarecum miraculos, în paharul ei gol, iar noi l-am privit cu uimire.

Ne luase câteva ore să ne găsim ritmul aici, în Chile. Pe lungul drum dinspre aeroportul din Santiago m-am simțit recunoscătoare că puteam să mă bucur din nou de aura lui Kristen, de siguranța firească și de spiritul ei luminos. Dar nervii mi s-au încordat și au scos scânteii când a lovit mașina pe care o închiriaserăm de o margine de pământ aflată în fața unui stand de *empanada*.

Ne-am mâncat prânzul sprijinindu-ne de capota fierbinte a mașinii, în timp ce bucătăreasa robustă, cu pielea creolă, ne privea. O femeie singură în mijlocul pustietății, căreia nu-i țineau companie decât copacii scunzi și solizi și praful sufocant ce se ridica de pe kilometri întregi de drum. Am privit-o, încercând să-i zâmbesc prietenos.

În interiorul fiecărui triunghi de aluat erau împachetate un ou întreg fiert tare și carne tocată condimentată, așa că, fără să stau prea mult pe gânduri, am luat telefonul să fac o poză.

— Ce faci? Kristen și-a înghițit mâncarea ridicând din sprâncene. Ai uitat?

— Nu aveam de gând să o postez, am murmurat, roșind.

— Dă-l încoace. Soarele bătea în palma deschisă a lui Kristen.

Razele i se proiectau peste fiecare cută a palmei, peste fiecare șanțuleț de pe vârful degetelor. Nu m-am mișcat, iar mâna i-a zvâcnit din încheietură. Știam regulile.

O pală de vânt a făcut ca tufișurile și arbuștii din jurul nostru să șuiere. Femeia și-a ridicat privirea de pe teighea, unde întindea aluatul. Mi-am lăsat zâmbind telefonul în mâna lui Kristen.

— Detoxifierea digitală începe acum.

Nu s-a mai întâmplat a doua oară. Telefoanele se aflau acum în genți, să fie la îndemână în caz de urgență, dar oprite, trupuri din sticlă și metal lipsite de viață. Călătoria noastră în Cambodgia începuse cu un retreat de yoga de două zile, la care telefoanele erau interzise, și fuseserăm amândouă de acord să le păstrăm așa în continuare. Iar hotărârea luată atunci ne folosise atât de mult. Am avut parte de atât de mult noroc, de atât de multe momente întâmplătoare care s-au înlănțuit în

așa fel încât să ajungem exact aici, în acest punct: vii, în siguranță și libere.

— Deci, unde mergem anul viitor? am întrebat.

Kristen învârtea o boabă de strugure între degete.

— Turcia este în continuare în fruntea listei mele. Și nu spuneai tu că ai auzit lucruri bune despre Georgia?

Am scuturat din cap.

— Georgia, țara? Nu știu nimic despre ea.

— Puteam să jur că vorbeai despre ea. Și-a îngustat ochii.

— Ei bine, Turcia ar putea fi mișto, am spus eu. Se zice că Istanbulul e plin de viață.

— Mă gândeam și la Maroc. Să ne tocmim prin bazari, să călărim cămile prin deșert și câte și mai câte.

Mi-am amintit ceva, dar mi-am stăpânit emoțiile la timp: *Aaron fusese în Marrakech acum câțiva ani*. Ne întâlniserăm deja de patru ori, după luni la rând în care ne-am tot tachinat la cafeneaua în care lucra. Aparent, patru întâlniri fuseseră suficiente pentru a-mi fura mințile, iar visurile mele cu ochii deschiși pluteau ca niște baloane de săpun spre un potențial cuplu.

Nu-i pomenisem încă despre el lui Kristen, după ce în prima seară îmi respinsese întrebarea „Ai întâlnit vreun băiat mișto în ultima vreme?” cu un „nu” plin de dispreț. Kristen nu avusese niciodată, de când o știam, o relație serioasă și scăpase de aplicațiile de matrimoniale după șase luni de Sydney, dezamăgită să descopere că și acolo căutarea unui partener era la fel de frustrantă ca în State. Nu se punea problema că nu *îmi doream* să-i spun, doar că nu voiam ca discuția despre băieți să domine săptămâna, să ne inunde conversația despre visurile și planurile noastre și despre lumile noastre interioare... Și

mai degrabă aş fi murit decât să-i fac în ciudă cu norocul meu în materie de întâlniri. Aaron era primul băiat de care mă simţeam atât de entuziasmată după ani de zile şi nu voiam să fac nici cel mai mic lucru care să-mi poarte ghinion. Am pus la cale chiar şi un test stupid şi secret: îmi voi porni telefonul cândva, în curând, să văd dacă s-a deranjat să-mi trimită un mesaj. Dacă încă era interesat de mine într-un mod demonstrabil, îi voi spune lui Kristen despre el.

Am tresărit. Proprietarul distileriei s-a aplecat din senin peste umărul meu. Ne-a luat ambele pahare. Simţeam furnicături prin degete din cauza cortizolului care m-a inundat, o reacţie exagerată a hormonului de stres.

— Mai doriţi şi altceva? m-a întreat. Închidem acum.

La ieşire, Kristen i-a întins mâna şi l-a întreat încă o dată cum îl cheamă.

— Mulţumesc foarte mult, Pedro, a spus ea din nou, şi, din spatele ei, am aruncat şi eu câteva *gracias* în plus. Glumisem pe tema asta pe drumul dinspre Santiago. Ea citea fiecare semn de circulaţie în stil american, iar eu îmi afixam cel mai bun accent spaniol, cu limba vibrând, aşa cum învăţasem în şcoala primară.

— ăsta e *Chigualoco*, şi mă bucur că pot să te răsplătesc pentru serviciile de şofer cu îngrozitoarele mele servicii de traducere.

Kristen radia, cu părul ei şaten cu reflexe de culoarea mierii fluturând în dreptul ferestrei deschise.

— Ştii că nu trebuie să mă răsplăteşti niciodată.

Capitolul 2

Am urcat înapoi spre hotelul nostru în tăcere, pe un drum de munte șerpuit, flancat de povârnișuri abrupte și de câini care lătrau din când în când. Regiunea era cunoscută pentru observarea stelelor (*stargazing*), așa că iluminatul public era inexistent pe străzi, iar luminile de pe verandă erau de un portocaliu cețos.

— Ce mâncăm la cină? m-a întrebat Kristen și s-a oprit să adulmece o ramură de fucsia. Nu miroase.

— Eu aș merge din nou în locul în care am mâncat la prânz.

Mi-am căutat inhalatorul în geantă; plimbările pe drumuri abrupte și aerul rarefiat nu o deranjau pe Kristen, dar eu nu eram într-o formă excelentă, așa cum era ea.

— Bolul tău de quinoa arăta demential. Și, cu toate că n-am crezut niciodată că voi spune asta, m-am cam săturat de *empanadas*.

— Oh, Doamne, și eu. S-a oprit pe aleea care ducea spre hotelul nostru. Speram să spui asta. O să merg să fac un duș înainte să mâncăm.

— Nu e nicio grabă.

Am scos cheile din geantă și am căutat poarta pe dibuite. În întinericul ce ne înconjura a trebuit să ne mijim ochii ca să distingem cărarea din cărămidă. Hotelul avea o configurație ciudată. Camerele erau grupate în patru clădiri separate, cu uși care se deschideau spre exterior, în stilul întâlnit mai degrabă la moteluri. Era mai luxos decât cele pe care le alegeam în mod normal, și mai scump, dar Kristen insistase să achite ea nota de plată, ignorând toate obiecțiile mele în timp ce-i întindea receptionerului o grămadă de bani.

Kristen era bogată într-un mod care mă intrigase încă din facultate, provocându-mi mintea fragilă și comună a clasei de mijloc. Ea nu vorbea despre asta, dar eu am început să strâng dovezile în secret: în timp ce eu foloseam o plapumă în dungi de la Target, Kristen își întindea plapuma catifelată, ce trecea în degradeuri delicate de la turcoaz la albastru cobalt și arăta ca o operă de artă pliabilă. Veioza mea era o chestie ieftină din plastic, cu picioarele răsfirate ca șerpii Medusei, în timp ce Kristen pusese în colțul ei de cameră un lampadar elegant. Menționa călătorii în locuri exotice, cu nume parcă desprinse dintr-o carte SF (Ljubljana, Brno, Zagreb, Baku), dar nu a lăsat niciodată să-i scape numele unor oameni celebri pe care s-ar fi putut să-i cunoască, nu a făcut niciodată aluzie cu mândrie ostentativă sau cu o smerenie chiar și mai demonstrativă la mediul din care provenea.

Cheia a scos un sunet înfundat în broască și ne-am prăbușit în apartament, ușurate instantaneu că am reușit să scăpăm întregi de lumea de afară. Mi-am lăsat geanta pe un scaun, iar Kristen s-a închis în baie. Ni se oferise o cameră superioară celei pentru care plătiserăm și acum